

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4414/2018
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ а.д. ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Петровић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 2739/17 од 04.04.2018. године, на седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 2739/17 од 04.04.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 2739/17 од 04.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П бр. 268/16 од 05.06.2017. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да уговор о поклону оверен пред Основним судом у Рашкој под Опу бр. .../... од 17.10.2014. године, између ВВ као поклонодавца и ББ као поклонопримца, не производи правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ у износу од 441.730,11 динара, са каматом, те је обавезан тужени да трпи намирење тужиоца продајом непокретности ближе описаних у овом ставу изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке тужилац је обавезан на накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 2739/17 од 04.04.2018. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавило ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложило да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, јер се у конкретном случају ради о парници ради побијања дужникових правних радњи, где одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужени уз ревизију није приложио судске одлуке које би учиниле основаним разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије, а који се односи на судску праксу, те постојање различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом тужбеном захтеву, као што је конкретан, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради побијања дужникових правних радњи, поднета је 14.04.2016 године, а вредност предмета спора је опредељена на износ од 10.000,00 динара (при чему је висина потраживања тужиоца у тужбеном захтеву и изреци првостепене одлуке опредељена на износ од 441.730,11 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић